

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף רי"ג ע"ב

פרשת פנחס

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (רי"ג ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

מִסְטָרָא דִּי־סוּדָא, בִּישׁ וְעָקִים. וּבִגִּין כֹּה, לָא אֶקְרִי עוֹבְדָא שְׁלִים, לָא אֶקְרִי בְּנֵינָא שְׁלִים. בִּגִּין כֹּה צְדִיק שְׁאִינוּ גָמוּר אֶקְרִי, וְנִדְחָה. וְעַל דָּא (חֲבִקוּק א) כְּבֻלַּע רָשָׁע צְדִיק מִמֶּנּוּ.

תרגום לעברית

לְאָדָם שְׂבוּנָה בְּנִין יִפָּה, נָאָה לְמִרְאָה, הִסְתַּכַּל בִּי־סוּד וְרָאָה אוֹתוֹ שׁוֹקֵעַ עָקָם מִכָּל הַצְדָדִים. הָרִי הַבְּנִין לֹא שָׁלֵם עַד שְׁסוּתֵר אוֹתוֹ וּמִתְקִין אוֹתוֹ כְּמִקְדָם. מִצַּד אוֹתוֹ בְּנִין שְׁלֹו נִמְצָא טוֹב וְיִפָּה - מִצַּד הַי־סוּד רַע וְעָקָם, וְלִכֵּן לֹא נִקְרָא מַעֲשֵׂה שָׁלֵם, לֹא נִקְרָא בְּנִין שָׁלֵם. בְּגִלְל כֹּה נִקְרָא צְדִיק שְׁאִינוּ גָמוּר, וְנִדְחָה. וְעַל זֶה (חֲבִקוּק א) כְּבֻלַּע רָשָׁע צְדִיק מִמֶּנּוּ.

טקסט הזוהר

תָּא חֲזִי, מָאן דְּמִקְנָא לְשִׁמָּא קְדִישָׁא דְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, דְּאִפִּילוּ לָא יִזְכִּי לְגִדּוּלָהּ, וְלֹא אֶתְחַזִּי לָהּ, (ס' א דִּירִית לָהּ) רִוּוּחַ לָהּ וְנִטִּיל לָהּ. וְדָא יִרִית לָהּ וְעִיִּיל לָהּ. פְּנִחָס לֹא אֶתְחַזִּי לִיהּ בְּהָהוּא זְמַנָּא, וּבִגִּין דְּקִנָּא לְשִׁמָּא דְמֵאֲרִיָּה, רִוּוּחַ לְכָלָא, וְסָלִיק לְכָלָא, וְאֶתְתַּקֵּן בֵּיהּ כָּלָא וְזָכָה לְאַשְׁתַּמְשָׁא בְּכִהוּנָה עֲלָאָה. מִהֵהִיא שַׁעֲתָא, פְּנִחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, דְּאַשְׁלִים לְתַרְיִן דְּרַגִּין, בִּגִּין דְּקִנָּא לְשִׁמָּא דְמֵאֲרִיָּה, דְּאֶתְתַּקֵּן מִהּ דְּאַתְעֵקָם.

בא וראה, מי שמקנא לשם הקדוש של הקדוש ברוך הוא, שאפילו לא יזכה לגדלה ולא יהיה ראוי לה, (שירש אותה) ירויח אותה ויקח אותה. פנחס לא היה ראוי לה באותו זמן, ומשום שקנא לשם רבונו הרויח את הכל, ועלה לכל והתתקן בו הכל, וזכה להשתמש בכהנה עליונה. מאותה שעה - פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שהשלים לשתי דרגות משום שקנא לשם רבונו, שתקן מה שהתעקם.

טקסט הזוהר

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. סופיה דקרא אית לאסתכלא, ולבתר קרא כלא, סופיה דקרא כתיב, הבוטח אליה, הבוטח בה מבעי ליה, מאי הבוטח אליה. אלא כביכול דוד מבטח ליה, דלא יעבר ליה פלגות ליליא בשנתא, כמה דכתיב, (תהלים קיט) חצות לילה אקום להודות לך. קמתי מבעי ליה. אלא, אקום, ואתקשר בה לעלמין.

תרגום לעברית

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. יש להסתכל בסוף הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק. בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליה, צריך לו להיות הבוטח בה! מה זה הבוטח אליה? אלא כביכול דוד מבטח לו שלא יעבר עליו חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב (שם קיט) חצות לילה אקום להודות לך. קמתי היה לו להיות! אלא אקום, ואתקשר בה לעולמים.

טקסט הזוהר

שמרה נפשי, שמור מבעי ליה. והא תנינן דלית את באורייתא דלא אית בה רזין עלאין ויקירין. שמרה. לקודשא בריך הוא קאמר, שמרה לההוא חולקא, דאתאחד ביה נפש. דכד נפשא נפקאת מהאי עלמא, אתיא למירת עלמא (דאתי). אי זכי, כמה חילין עלאין

נפקין לקבלא, ולנטרא לה, ולאעלא לה במדורא דדוכתהא, והאי ה' נטיל לה, לאתאחדא עמה בריש ירחי ושבת.

תרגום לעברית

שמרה נפשי, שמר ה'ה צריה לו להיות! והרי למדנו שאין אות בתורה שאין בה סודות עליונים ונכבדים. שמרה - לקדוש-ברוך-הוא הוא אמר, שמרה את אותו חלק שנאחזת בו נפש. שכשיוצאת הנפש מהעולם הזה, באה לרשת עולם (הבא). אם זוכה, כמה חילות עליונים יוצאים לקבלה ולשמר אותה ולהכניסה למדור מקומה. והה' הוא לקחתה להתאחד עמה בראשי חדשים ושבתות.

טקסט הזהר

ואי לא זכי, כמה גרדיני טהירין אזמנן לקבלה, ודחו לה לבר. ווי לההיא נפשא, דמתגלגלא בריקניא, כאבנא בקוספיתא. ה'הא הוא דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש איביה יקלענה בתוך כף הקלע. ודוד בעי בעותיה קמי קודשא בריה הוא ואמר, שמרה נפשי, דלא ידחון לה לבר. וכד מטי (ס"א לקבלך, יפתחון לך) לקבלה, יפתחון לה פתחין, ותקבל לה קמה. כי חסיד אני, וכי חסיד אקרי. אמר רבי יהודה, אין. דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים. בגין כף שמרה נפשי, דלא תשבוק לה למהר לבר.

תרגום לעברית

ואם לא זוכה, כמה שומרי חק בעלי דינים מזמנים מולה ודוחים אותה החוצה. אוי לאותה נפש שמתגלגלת בריקנות, כמו אבן בכף הקלע. זהו שכתוב (שמואל א כה) ואת נפש איביה יקלענה בתוך כף הקלע. ודוד בקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא ואמר שמרה נפשי, שלא ידחו אותה החוצה. וכשיגיע (למולך, יפתחו לך) מולה, יפתחו לה פתחים, ותקבל אותה לפניך. כי חסיד אני, וכי חסיד נקרא? אמר רבי יהודה, כן, שכתוב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים. בגלל כף שמרה נפשי, שלא תעזב אותה ללכת החוצה.

רבי יצחק אמר, כל בר נש דאית ליה חולקא בצדיק, גרית להאי ארץ, כמה דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. והאי צדיק חסיד אקרי. אמר דוד בן דבֿהאי אתר אחידנא, חסיד אני, ובגין כך שמר נפשי, לאתקשרא בך.

תרגום לעברית

רבי יצחק אמר, כל אדם שיש לו חלק בצדיק, יורש ארץ זו, כמו שכתוב (שם ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. וצדיק זה נקרא חסיד. אמר דוד, אחר שבמקום זה נאחזתי, חסיד אני, ולכן שמר נפשי להתקשר בך.

טקסט הזוהר

רבי חייא פתח, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו וגו'. הא אוקמוה, דאוליף שבֿעין פתקין, ולשון הקדש יתיר. הִדא הוא דכתיב, (תהלים פא) שפת לא ידעתי אשמע. אבל מאי עדות. תא חזי, בשעתא דאתתיה דפּוֹטִיפֿר הוּת אחידא ביה לההיא מלה, הוּה יוסף עבֿיד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא דילה, וכן בכל יומא עד ההיא שעתא בתרייתא, דכתיב (בראשית לט) ותתפשוּהוּ בבגדוּ. מאי ותתפשוּהוּ. אלא בגין דעבֿיד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא. ורוח הקדש צווח לקבליה, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה. מאי קא משמע לן. אלא כל מאן דנטיר גרמיה מהאי, אתקשר ביה בשכינתא, ואחיד בההוא עדות. ומאי הוא. ה' דאתוסף ביה. דכתיב, עדות ביהוסף שמו. אוף הכא י' אתוסף בפנחס, על דקני בהאי.

תרגום לעברית

רבי חייא פתח, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו וגו'. הרי פרשוהו שלמד שבֿעים לשון, ולשון הקדש יותר. זהו שכתוב (שם) שפת לא ידעתי אשמע. אבל מה זה עדות? בא וראה, בשעה שאשת פוֹטִיפֿר אחזה בו לאותו הדבר, עשה יוסף עצמו כמי שלא ידע לשוֹנָה, וכן בכל יום עד אותה שעה אחרונה, שכתוב (בראשית לט) ותתפשוּהוּ בבגדוּ.

מה זה ותתפשהו? אלא משום שעשה עצמו כמי שלא יודע לשונה, ורוח הקדש צונחת כנגדו: (משליז) לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה חלילה. מה בא להשמיענו? אלא כל מי ששומר עצמו מזה, מתקשר לשכינה ואחוז באותה עדות. ומהי? ה' שנתוספה בו, שכתוב עדות ביהוסף שמו. גם כאן התוספה י' בפניחס על שקנא בזה.

טקסט הזוהר

רבי ייסא פתח, (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. את ירושלם מבעי ליה, כמה דכתיב, (תהלים קלז) אם אשכחך ירושלם תשכח מיני, מאי בזכרנו את ציון. לבר נש דהוה ליה היכלא יקירא, יאה ושפירא, אתו לסטין ואוקידו ליה. צערא דמאן הוא, לאו דמאריה דהיכלא. אוף הכא שכינתא בגלותא שריא, צערא דמאן הוא, לאו דצדיק. ואזלא הא כמה דאוקמוה, דכתיב (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבד ממש. אוף הכא בזכרנו את ציון, בזכרנו ההוא צערא דיליה על זונגהא, צערא דיליה הוא.

תרגום לעברית

רבי ייסא פתח, (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. את ירושלם היה צריך לו להיות, כמו שכתוב אם אשכחך ירושלם תשכח מיני! מה זה בזכרנו את ציון? לאדם שהיה לו היכל נכבד, נאה ויפה, באו לסטים ושרפו אותו. צערו של מי הוא? לא של בעל ההיכל?! גם כאן השכינה שרויה בגלות, צער של מי הוא? לא של הצדיק?! וזה הולך כפי שבארוה, שכתוב (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבד ממש. גם כאן בזכרנו את ציון, בזכרנו את אותו צער שלו על זונגתו, צער שלו הוא.

אמר רבי ייסא, מאן דאוקיר שְמא דמאריה בְהאי, ונטיר האי, זכה דיוקיר ליה מאריה על כלא. מנלן. מיוסף. דכתיב, (בראשית מא) וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו, וכתיב ונתן אותו על כל ארץ מצרים

אמר רבי ייסא, מי שמוקיר שם רבונו בזה ושומר זה, זוכה שיוקיר אותו רבונו על הכל. מנין לנו? מיוסף, שכתוב (בראשית מא) וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו, וכתוב ונתון אתו על כל ארץ מצרים. ולא עוד, אלא כשעברו ישראל את הים, ארוננו של יוסף נכנס בפנים בהתחלה, ולא היו המים עומדים על עמדם לפניו. זהו שכתוב (תהלים קיד) הים ראה וינס. מה זה וינס? אלא ראה אותו שכתוב בו (בראשית לט) וינס ויצא החוצה.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.